

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

THEMA: ZITTENDE TER RECHTERHAND GODS!

**HET VERHEERLIJKT HOOFD
GEEFT WAT HIJ BELOOFT.**

Het zal u wel opgevallen zijn dat de psalmen en de Schriftlezing hetzelfde waren als verleden week. Omdat, verleden week zijn we eigenlijk niet aan de antwoorden zozeer toegekomen. En herhaling is niet zo erg, want ik merk bijvoorbeeld bij het zingen van psalm 110, dat het steeds beter gaat. En het 4e vers, de laatste regel, kwam ook praktisch goed. Natuurlijk mede dank zij de organist die het voor ons vaak herhaalde. Maar, het is niet erg om nog eens hetzelfde met elkaar te zingen en te horen lezen. En voor mij is het ook niet erg om nog eens op deze twee vragen en antwoorden terug te komen.

Dat komt, verleden week hebben wij eigenlijk onbedoeld een bepaalde kant belicht van dat 'zittende ter rechterhand Gods', wat niet direct hier in de Heidelberger naar voren kwam. Dat is, de bestemming. Dat is, waartoe is die mens geschapen. Die boom des levens wees naar grotere heerlijkheid, naar grotere vastheid, en naar eeuwige zaligheid.

En die heerlijkheid is nu gekomen over het Hoofd, de laatste Adam, de tweede Adam, Jezus Christus. Hij heeft die bestemming als God-Mens - maar inzonderheid benadrukt, Zijn menselijke natuur - heeft Hij ontvangen, en Hij is gezeten aan de rechterhand der

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

majesteit Gods in de hoogste hemelen.

Verleden week viel de nadruk dus eigenlijk op dat plaatsbekledende, dat tot de bestemming komende werk en de Persoon van de Heere Jezus Christus. Daar vloeit namelijk die rijke schat van zegeningen uit voort. Dat is wat je in het Nieuwe Testament telkens tegenkomt, dat coöperatieve. Dat Hij niet alleen voor wat betreft Zichzelf die heerlijkheid heeft ontvangen, die zegen, die kroon. Maar dat het is, zoals Paulus schrijft aan de gemeente te Efeze, dat ze met Hem mede opgewekt zijn, en met Hem mede gezet zijn in de hemel.

Dat is een dimensie in het Woord waar je telkens weer, als je erbij bepaald wordt, die je telkens weer zo overstelpt. Die zo groot is, die zo laat zien dat, waar wij op wachten, dat is alleen maar dat het gordijn open gaat. En dan zal Christus, maar dan zullen, zegt de apostel, en dat zijn allen die Hij heeft liefgehad, die in Zijn Naam geloven, dan zullen ook wij met Hem geopenbaard worden. Dan zal ons leven geopenbaard worden.

Weet je waarom dat zo overstelpend is? Omdat wij telkens toch weer blijven hangen in het zichtbare. En, ik zeg er bij, daar heb ik kort geleden ook op gewezen, wij mogen wel degelijk ons bewust zijn, dat wij een plaats, en van de Heere een taak hebben gekregen, en dat Zijn voorzienig bestel erover gaat, dat wij in deze wereld zijn. En dat het juist zo is dat, door het allerheiligst geloof, is het niet zinloos. Juist niet! Maar dat neemt natuurlijk die volle werkelijkheid zoals ze in Christus is niet weg. Waarbij toch naar voren komt dat wij die zo ontzettend gauw blijven hangen in het zichtbare, in het verlorene, in het uitzichtloze, in het donker, in de dood, in de ziekte, en alles wat ons hier op deze aarde nog overkomt. Dat wij, die niet verder kunnen kijken, nu telkens weer in de Bijbel, vooral in het Nieuwe Testament, worden geconfronteerd daarmee, dat die kerk, die is in Jezus Christus al mede gezet in de hemel, aan de rechterhand der hoogste Majesteit. Daar is hij al.

Ja, dat kun je niet bevatten. Want dan zou je zeggen, als je dat werkelijk altijd beleefde, dan zou je toch elke dag wel blij mogen zijn. Dat mag toch wel natuurlijk, maar ik bedoel maar, dan zou je zeggen: Nu ja, een paar stappen hier op deze aarde, waarin ook nog iets van die heerlijkheid van Jezus Christus uit mag komen, en dan valt de schaduw die ons achtervolgt, die ons bijblijft, die valt ook weg. Die schaduw van de dood. En dan zal God alles en in allen zijn.

En toch is dat zo troostrijk. Want middenin de moedeloosheid, midden in de ervaring wat de apostel noemt, en dat kun je ook wel een juk noemen, waar we het vanmorgen over hadden: 'De wet is geestelijk, maar ik ben vleselijk. Als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij bij. Ik heb wel een vermaak in de wet van God naar de inwendige mens, maar daar is die andere macht, die duistere macht die daar tegenover staat, die mij het leven praktisch bijna onmogelijk maakt, en die mij benauwd. Hoe word ik verlost? Ik dank God door Jezus Christus.'

Maar wat kan dat alles een mensenziel neerdrukken, hier in dit leven. En wat is het dan kostbaar als je dan eens door het allerheiligst geloof dat mag beoefenen, de troost daarvan mag ervaren: En u heeft Hij mede levend gemaakt met Christus, daar gij dood waart in de misdaden en in de zonden. Je hebt een ander leven. Een nieuw leven, christenen. "Al uw misdaden u vergevende". Wat kan dat een onuitsprekelijke troost zijn. Dat Christus nu altijd heeft geleefd, geleden, in heerlijkheid verschenen is als Plaatsbekleder, als Borg, als Middelaar. Dat Hij dat gedaan heeft voor Zijn kerk. Voor

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

een schare die niemand tellen kan. En dat Hij zo voor ze uitgegaan is. En die kerk zonder vlek en zonder rimpel, in Zichzelf aan de Vader voorstelt. Dat is een grote troost. En ik weet wel, daar komt natuurlijk alles op af. Want dan zeggen ze: Ja, maarre, dat kan wel zo zijn, maar zo is het toch nog maar niet. Of: Daar kan ik nog niet zoveel van merken. Ja, maar dat is de bestrijding. Want het is wel zo. Uw leven is in en met Christus verborgen in God. En daar zal het ook vandaan komen. Wij hoeven niet ons leven te openbaren, maar Zijn leven. Dat is eigenlijk dan ons leven.

Laten we nu nog eens even letten op het antwoord van die twee vragen, waar we dus verleden week niet zo aan toegekomen zijn.

Waarom wordt daarbij gezegd: "Zittende ter rechterhand Gods?"

"Dewijl Christus daarom ten hemel gevaren is, dat Hij Zichzelf daar bewijze."

Ik laat nu wat we er verder van gezegd hebben even rusten, die achtergrond. Hier staat dat Christus daarom ten hemel gevaren is, dat Hij Zichzelf daar bewijze als het Hoofd Zijner christelijke kerk.

Dat klinkt op het eerste gehoor een beetje eigenaardig. Net zoals mensen bijvoorbeeld die dat woordje 'bewijzen', jezelf bewijzen, daar bedoeld men iets mee. Dan moet je iets laten zien. Je moet bewijzen dat je wat in je mars hebt. Dat je het kunt, dat je het weet, dat je meekunt. Je moet jezelf dus waarmaken.

Dat kun je natuurlijk in die zin op Christus niet toepassen. Hij is daar niet aan de rechterhand van de Vader om de Vader of wie dan ook een bewijs te gaan leveren dat het wel echt waar is. Dit woordje 'bewijzen' wil eigenlijk meer ons heenwijzen naar: Opdat Hij vandaar uit Zichzelf bekend make, Zichzelf openbare, Zichzelf laten gelden als het Hoofd van Zijn christelijke kerk. In die zin moet je dat woordje 'bewijzen' opvatten. Niet van een ongelovig iemand, die staat tegenover een ander, en die zegt: Ja, maar dat moet ik eerst nog zien hoor, dat moet je eerst nog maar eens bewijzen. En: Bewijs dat nu maar eens.

Nee, maar als iemand die het op een zodanige wijze bewijst, dat Hij ook inderdaad het Hoofd van de christelijke gemeente, en de Koning der koningen en de Heere der Heeren is! En dat ook laat blijken. Daarvan bewijs levert. Maar dan in die zin bewijs, dat we mogen zeggen: Gewisselijk, bij de Heere, de Heere, zijn uitkomsten in de dood.

Nu moet je daar eens op letten, wat een troost dat dat is. Want daar heb je het weer, zodra de mens op dat menselijk niveau zich moet gaan bewijzen, dan geeft dat een grote spanning en onrust. En toch is dat ons zo eigen. Dat leeft zo op de bodem van ons hart, om onszelf te bewijzen. En dan grijpen wij koortsachtig naar allerlei dingen om de bekering of om het geloof of de hoop of de liefde, of alles wat je je maar in kunt denken, om dat als het ware aan te grijpen om maar overeind te blijven dat het goed is. Of: Dat ik toch minstens op het goede spoor zit. Of: Dat ik toch eigenlijk wel ben waar ik mij dan voor uitgeef. Als een kind van God, of als een gelovige. Een geroepene, een wederom-geborene.

Het is typisch dat de mens, zoals wij in het gewone leven zijn, zo zijn we ook in het geestelijke leven. Nu, in het gewone leven is dat onder de mensenkinderen, onder ons allemaal een vreselijke drang zou je zeggen, om je te bewijzen. Een mens siddert al als hij een ander baantje krijgt, laten we eerlijk zijn, dan denkt hij: Tjonge jonge, als dat nu

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

maar gaan zal. Als dat nu maar gaan zal bij die nieuwe baas, in die nieuwe fabriek, onder die nieuwe omstandigheden, met die nieuwe computer, met die nieuwe machines, enzovoorts. Alles is zo veranderd. Dat weet je vast wel uit ervaring. Iedere verandering brengt toch een zekere spanning mee vanwege het 'bewijzen'. En dat kun je nu op alle terreinen doorzetten.

Gewoon thuis, in het gezin, in je huwelijk, in je vriendenkring, in alle dingen zit daar zo sterk bij ons mensen in, onszelf bewijzen. Als de betrouwbare, degene waar je op aankunt, degene die bereidwillig is om te helpen, degene die overal raad op weet, enzovoorts. En dat lijkt heel wat, maar ondertussen geeft het ook een grote spanning. De spanning van de eventuele mislukking. Als het nu eens niet gaat, als het nu eens niet helpt, dan zakken we in de put. Dan zijn we zo moedeloos, dan zijn we zo verdrietig. Want ja, dat heeft niet geholpen, dat gaat niet, dat gaat niet. En dan zouden we zo het bijltje erbij neergooien. En we hoeven het bijltje er niet bij neer te gooien in die zin. We hoeven alleen onszelf maar in de gaten te krijgen. Alleen maar te leren: Heere geef mij wat ik nodig heb, geef mij alles, ik heb het niet. Ik ben telkens in de war, ik doe het elke keer verkeerd, geef mij.

Nu moet je eens indenken dat een mens bij God terecht moet komen. Waar de mens zich ook altijd heeft willen trachten te bewijzen. Denk aan elke godsdienst, de mens moet zich op de een of andere manier bewijzen. Hij moet een goed bewijs leveren. Maar dan moet je je eens indenken. Wij leven in de kerk, wij leven onder de openbaring van het Woord van God. En dan kom je bijvoorbeeld tegen in het boek Job, dat je hoort, als God ons ten gerichte daagt, dat we op duizend vragen geen antwoord weten. Niet één antwoord, op geen van alle vragen die God stelt. Omdat we als het ware van binnenuit overtuigd worden van ons ongelijk. Van ons niet weten, niet kloppen, niet deugen.

Kun je je indenken dat dat ergens vast loopt. Als de mens als mens zonder meer - de één mag wat netter geweest zijn als de ander, de één mag wat burgerlijker geweest zijn dan de ander - maar als hij nu werkelijk als schepsel, zoals de Bijbel dat zegt: Dat hij naakt staat voor God, voor Wie alle dingen naakt en geopend zijn. En je moet zo voor God verschijnen, om jezelf daar te bewijzen als een goed mens of als een gelovig mens, of als een mens met zoveel liefde. Dan vallen we door de mand.

Dat is eigenlijk ook de stille angst voor het oordeel. De stille angst voor het oordeel, als God zou komen om recht te spreken, te oordelen, de levenden en de doden. Dan is de stille angst eigenlijk van: Ja, neen, dat, nee, daar moet ik niet aan denken. Daar moet ik niet aan denken, stel je voor. Die God, Die alles in het licht stelt, mijn heimelijke zonden, mijn gedachten. Mijn gedachten! Wat flitst er toch door een mens zijn hoofd, zijn hele leven lang, heen? Je zou toch niet graag willen dat iedereen dat wist. Dat iedereen dat zou zien?

Dus dat bewijzen voor God, en toch, 't is gek, wij weten dat en toch proberen we dat telkens weer. Elke keer weer proberen we een proeve van onze bekwaamheid te leveren, ook voor God. Maar ja, dan komt er weer zo'n worm in, die vreet er aan, die steekt in die levensboom, en dan zie je het weer verschrompelen. Want dan opeens val je uit je rol. Of dan opeens denk je, voel je, dat je geen enkele zin hebt om te bidden, dat je geen zin hebt om in de Bijbel te lezen, dat je geen zin hebt om voor die hoge God maar iets te doen ondanks alle mooie versjes die er zijn, je hebt er gewoon geen zin in. Je bent gewoon een mens, uit de aarde aards, bedenkende de dingen die van beneden

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

zijn.

Dan val je weer met een schok terug, en dan sla je misschien gelijk weer door naar de andere kant: Ja, zie je wel, een huichelaar. Als je een echt kind van God was, dan zou je zo niet zijn. Dan denk je zo niet. Dan zou je heel de dag wel voor de Heere God willen werken. Dan zou je alles voor de Heere over hebben. "Neem goed en bloed ons af, delf vrouw en kind'ren 't graf". Het geeft allemaal niets, de Heere is mijn deel. Zo gaat het dan weer van binnen.

Dus dan zakt een mens weer vademmen diep. En dan denkt hij toch op een ander moment: Ja, het is wel waar hoor, maar ik moet toch geloven. Dat is het toch, 'nochtans', het nochtans des geloofs. Het 'nochtans des geloofs', daar moet ik toch bij leven. Dus nu ja, ik heb die ellendige ervaring, ik ben weer uit de boot gevallen, ik ben er weer naast gekomen, ik ben bang geweest en dit en dat, maar 'nochtans'! Dan lijkt hij weer een geloofsheld.

Maar wij hebben dan weer niet in de gaten, dat we eigenlijk op hetzelfde lapje voortborduren. Want nu zijn we bijvoorbeeld als bidders, als lieve mensen zijn we uit de boot gevallen. Maar nu willen we als geloofshelden functioneren. Die bij het 'nochtans des geloofs' leven. En we laten ons door niets intimideren. Laten we eerlijk zijn, zo, op die manier functioneert dat menselijk leven. We delen hier en daar een pluim uit, en een draai om de oren die niet gelovig genoeg is, of niet lief genoeg, of hoe dan ook. Of die een beetje te diep in de put zit naar onze waarneming, die moet maar meer dit en maar meer dat.

Je voelt wel aan, geliefde gemeente, hoe wij allemaal als achter een masker leven. En dat het een hemelse goedheid is en genade, als daar een weinig aan veranderd mag worden. Dat we toch iets leren van: Het Bewijs is alreeds geleverd. Hij is het die gezeten is aan de rechterhand van God. Met Hem komt God niet bedrogen uit. Met Hem voelt God de Vader Zich nooit teleurgesteld. De Vader, de eeuwige Vader, Die hoeft van Hem niet te zeggen: Wees niet ongelovig, maar gelovig. In Hem is een bron van zaligheid, van vertrouwen, van liefde. Het is onbegrensd wat in Hem is aan te treffen.

Hij is daar voor het aangezicht van de Vader, om te verschijnen met Zichzelf. Ik kan niet meer met mijzelf verschijnen, dat verlies ik. Ik weet het wel, al probeer ik er omheen te praten, maar we weten het wel. Wij kunnen niet met onszelf bij Hem verschijnen. Hij heeft het gedaan. Ieder die in die Naam, die Zoon zijn vertrouwen mag stellen, die moet toch daar terecht komen, en daar zal hij ook terecht komen: Hij alleen! Jezus Christus!

En dat betekent dan niet dat we ons van de rest niets aantrekken, zo moet je dat niet opvatten. In een soort onverschillige sfeer van, leef meer raak en doe maar raak. Dat brengt de vreze van de Heere niet mee. Zo bedoel ik het niet. Maar het is iets van die rust, van die stille rust, die zich verspreidt over het leven. Die we zo nodig hebben in ons opgejaagde denken. U en ik, echt waar. Waarbij we zo intens gegrepen zijn door het 'bewijzen'. Inplaats dat we nu ook eens genieten. Inplaats dat we nu ook eens verblijd zijn dat het bewijs geleverd is. En dat niet ik mij meer hoef te bewijzen, te openbaren met mijn zijn bij God. Maar dat Die allerdierbaarste Borg en Middelaar dat nu juist heeft gedaan in mijn plaats die ik leeg gelaten heb. Dat kan een troost zijn. Dat kan hier in het leven al een troost zijn.

Van Ruler - ik neem niet alles wat van Ruler heeft, daar gaat het niet om, ik ben geen van Ruleriaan hoor. Maar professor van Ruler die zei wel eens - het was nogal een

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

hartstochtelijk pijproker, dan kon hij zo tevreden op zijn stoeltje zitten. De laatste jaren, hij had een virusziekte waarvan hij niet beter kon worden, in de ingewanden. Dan kon hij zo zeggen: "Ik rook, ik dank mijn Vader voor elk pijpje tabak wat ik nog mag gebruiken". En dan was hij zo blij.

Ik weet wel, dan kun je zeggen: Dat zit niet in dat pijpje tabak of dat sneetje brood, of dat kopje water of thee, of wat dan ook. Het gaat mij even om die geest. Om dat, niet meer te hoeven bewijzen, maar te mogen zitten. "Zit stil mijn dochter". Dan kun je zeggen: Ja, maar zal wel moeilijk geweest zijn voor Ruth, om stil te zitten. Dat is vers twee. Maar moeder zei: "Zit stil".

Kohlbrugge heeft dat ook zo mooi verduidelijkt. Als hij een voorbeeld neemt van een jongen die zo graag zijn moeder wilde helpen. Hij zou de vaat wel doen en afdrogen, en al die dingen meer. Nu jongens, dat is geen schande hoor als je dat thuis doet, even helpen afdrogen of zo. Je moet echt niet denken: Ja maar dat is meidenwerk. Nee, dat niet. Maar daar gaat het even niet om. Het gaat nu even over het beeld. Toen had je nog geen emancipatie en zo, en al die dingen meer. Maar toen zei hij: "Moeder gaat u maar even zitten, ik zal wel even ..."

Toen zegt ze: "Jongen, dat doe ik wel, waarom ga jij niet even zitten?"

"Ja moeder, maar ik wil zo graag wat doen, gaat u nu eens even zitten".

Nu, die jongen ging dat doen. Maar hij was er niet zo erg bedreven in. Sommige jongens hebben een paar linkse handen wat dat betreft. Dus er brak een kopje en een schotelkje, enzovoorts. Het servies kwam er niet zo goed af.

Toen kwam moeder tevoorschijn en die zegt: "Jongen, stop nu eens. Ga jij nu eens even op het bankje zitten in het zonnetje, en laat moeder dat nu eens even af maken". Nu, Kohlbrugge gebruikt dat als beeld van de genade van God. Die zegt: "Stop nu eens even. Jij denkt misschien wel dit en dat, en je bedoelt het misschien wel goed, dat kan best zijn. Maar ga nu eens even zitten, houdt nu eens even je gemak". Ik zeg het met mijn woorden hoor: "Denk nu eens aan dat versje, 'laat Hem besturen, waken, het is wijsheid wat Hij doet. Hij zal het alzo maken, dat g'u verwonderen moet".

Kun je dat? Nu, ik kán het niet, je zou je eigen opvreten. Een mens zou er overspannen van worden. En nu gaat het er niet om dat je iets niet erg hoeft te vinden, of bepaalde dingen maar zoetsappig over je heen moet laten komen, daar gaat het niet om. Maar het gaat erom, dat wij toch die knoop willen doorhakken of ontrafelen, en wij willen het tot een goed eind brengen, en wij willen toch recht overeind blijven. Dat gaat niet!

"Opdat Hij Zichzelve daar bewijze."

Daar is Hij, Jezus Christus. En die Vader ziet nu met een innerlijk welgevalen op het offer, het werk van Zijn lieve Zoon. "De Vader heeft Mij lief", heeft Hij gezegd. En Jezus Christus heeft de Vader lief.

En dat moet je nu altijd in de gaten houden. Ik bedoel dit: Je kunt natuurlijk wel gelijk beginnen met Sommige mensen die willen dat, die willen dat bevindelijke in die zin, ja, als ze zulke dingen horen dan zeggen ze: "Ja maar kijk eens, het zal dit en dat". Ik begrijp wel wat ze bedoelen, maar ik kan daar niet mee meekomen. Waarom niet? Dit is het FUNDAMENT.

Je kunt wel zo ver weg zakken met heel je bevindelijkheid, dat je er niets meer van overhoudt. En dat de meest ingrijpende gebeurtenissen in je leven, dat je dan denkt:

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

Zou het wel echt waar geweest zijn? Zou ik niet een beetje overspannen geweest zijn? Dat kan.

Ik zeg niet dat dat altijd gebeurt hoor. Als je kans ziet om te blijven zeggen: "Geen leed zal het ooit uit mijn geheugen wissen", gelijk heb je. Maar ik geef toch maar even aan dat die menselijke basis zo zwak is. Er kan een tijd komen dat je denkt: Vanwaar was ik zo onrustig, was het niet een of ander psychisch verklaarbare strijd innerlijk. Was dat nu wel een droefheid naar God. Was dat nu wel echt dat berouw, of was dat wat anders. Wat was dat nu? Had ik niet wat gelezen of zo?

Kijk, en daar staat nu deze Boodschap zo midden in. Die neemt even afstand en zegt: "Hoor eens jongens, wat jullie weten of niet weten, of wat je denkt te weten, wat je denkt geleerd te hebben of niet geleerd te hebben, dat is even niet aan de orde". Dit is één: Geloof je dat daar Eén is aan de rechterhand van de Vader? Die daar alles is wat jij niet bent? Wat je niet kon maken? Geloof je dat?

Als je dan zegt: "Kon ik dat maar geloven", dan zeg je maar: "Heere, ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp".

Ik ben wel eens een beetje boos geweest op het geloof. Dat klinkt raar, maar ja, als je iets zoekt wat je niet kunt vinden, en als je iets wilt doen wat je niet kan, en als je nu zegt: Ja, ja, geloven, geloven, ja maar Dan ben ik wel eens een beetje boos geweest. Dat moet je niet verkeerd opvatten, maar in die zin van: Nu ja, als ik dan geen geloof heb, dan maar geen geloof. Begrijp je, iets in die zin. Dat er opeens iets van een helderheid komt, die de Heilige Geest laat schijnen in het hart van, 'ja, maar Hij is het, Hij is het'.

Hij hangt niet af van mijn gelovigheid en van mijn twijfel, en van alles en nog wat. Nee, ik hang juist af van Zijn geloof. Zijn onwifelbare vastheid. Zijn liefde, daar hang ik van af. Maar voor de rest hangt er van mij niets af. En dat kan toch een opluchting zijn. Dan kun je zeggen: Ja, maar dat zal je dan toch moeten geloven. Ja nou, geloof dat dan dat er niets van je afhangt. Dat alles van Hem afhangt, en dat we samen hangen aan die ene Nagel door God ingeslagen, Jezus Christus. Nu aan de rechterhand van de Vader.

Want er staat: "Hij bewijst Zich daar als Hoofd van Zijn christelijke kerk." Hij staat daar niet om Zichzelf te bewijzen. Hij zit daar niet om Zichzelf te bewijzen. Maar Hij bewijst Zich daar als het Hoofd van de christelijke kerk.

Dan kun je natuurlijk overal een vraagteken achter zetten, en zeggen: Nou, nou, christelijke kerk? Wat is dat, christelijke kerk? Ik vind die kerk zo christelijk niet. Inderdaad, daar heb je gelijk in. Zo voor het oog dan zeg je wel eens: "Heere, Heere, wat blijft er van over? Van de kerk. Wat blijft er van het christelijke over?" Net als de Christelijke Historische Unie, had je vroeger. Maar ze was meer historisch dan christelijk. Maar, ik bedoel maar, wat blijft er van de christelijke kerk over? Nu ja, laten we het zo zeggen: Ik geloof één heilige, algemene, christelijke kerk. Die is er, die is er.

Dat is een kerk die bij Christus leeft en sterft. Dat is een kerk die toch door de Heilige Geest zo bearbeid wordt, dat ze haar vertrouwen richt op Hem die het Hoofd is, het Fundament. Dat is een kerk die niet christelijk geworden is, zo christelijk dat de Heere Jezus zegt: "Ja hoor, nu zijn jullie goed op je plek, nu zijn jullie echte christelijke mensen, nu bevorder Ik jullie tot kerk, tot christelijke kerk". Zo is het niet.

Maar Hij is het Hoofd van die kerk, omdat Hij die kerk christelijk maakt. Omdat Hij ze

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

heeft liefgehad. Omdat Hij Zichzelf voor hen heeft overgegeven in de dood. Omdat Hij gezegd heeft: "Leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben, en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw ziel". Zo is Hij het Hoofd van de christelijke kerk.

Dat is niet de kerkeraad of de dominee, dat is Hij. Hij is het Hoofd. Door Hem regeert de Vader alle dingen.

Alle dingen? Jawel, de kerk, maar ook de wereld, alles. Dat is die speciale belofte: De heidenen tot Zijn erfdeel, de einden der aarde tot Zijn bezitting. "Heers in het midden van Uw vijanden". God Zelf staat er als het ware achter, achter Zijn Kind. Hij heeft Hem nu zelfs macht gegeven om eenmaal het gericht te houden. En, Goddelijk wonder, wie zou dat ook beter kunnen doen dan Hij, die de Zoon des mensen genoemd wordt, Jezus van Nazareth. Hij zal het gericht houden.

Nu al regeert de Vader alle dingen door Hem. Dat zou je niet zeggen als je dat zo op moest maken uit wat je ziet en leest. Als je de krant ziet die vol staat van negatieve berichtgeving, de krant die vol staat van moord, oorlog, doodslag, hongersnoden, pest, en noem maar op. Alles gaat maar elke dag, elke dag gaat het maar door.

Ja maar dat komt, die mensen van de krant, die hebben ook geen oog voor Gods goedheid. Die hebben er ook geen oog voor dat terwijl ze hun stukje schreven, dat het een wonder was dat ze niet een hartverlamming hebben gehad, of een hersenbloeding. Of een verlamming, dat de pen opeens zo maar op de grond valt. Daar hebben ze geen oog voor dat Gods goedheid de ganse dag duurt.

Is het dan niet waar, al die rampen, die ellende, al die ontkerstening, die leegloop? Dat is wel waar, maar er is meer. De poorten der hel, heeft Jezus gezegd, zullen Mijn gemeente niet overweldigen. Vandaag is hij er nog die kerk. En als het in Europa wat minder wordt, dan wordt het ergens anders soms weer wat meer. Het is wel diep ernstig als de Heere het licht van de kandelaar weg neemt, en als je volken weer terug ziet vallen in het heidendom en in het barbarisme. Dat is wel erg, maar Gods belofte wordt niet vernietigd. Hij betoont Zich het Hoofd van de christelijke kerk, door Wie de Vader alle dingen regeert.

Nu is die regering niet te volgen voor ons mensen. En dat komt denk ik toch door het feit dat wij zo groot geworden zijn. Daar komt het heel sterk van. Kijk, dat besef - je kan dat besef goedkeuren of afkeuren - maar dat besef wat er bij onze ouders en onze voorouders leefde: "Ja, God, Die doet wat Hem behaagd. God, Die grote Soeverein. God die zegt: Ik zal de heidenen als pottenbakkersvaten tegen elkaar aan stukken slaan. Ja, daar is niet tegen te vechten, die God".

Maar dan moet je eens kijken, dat gevoel, die eerbied, die is ontzettend ver weg. Zo wil een mens al helemaal niet praten. Pottenbakkersvaten? Bedoel je daar die mensen mee? Worden die aan stukken geslagen soms? Dan wordt een mens wel woest. Dan wordt hij al nijdig. "Maar zo is het niet".

En als je dan zo verder gaat, hoe God alom de aarde door Zijn gericht vervaart. Dan worden de mensen nog bozer. Dan zeggen ze: Nee, dat is niet Gods gericht, dat heeft er niets mee te maken. Dat is wat anders. dat zijn de kapitalisten of de communisten, of dat is dit of dat. Of, dat is de natuur. Dat is God niet.

En dat is heel sterk in onze tijd. De mens die als het ware als een oppermachtige zich wil aandienen en bewijzen. Hij mist die ootmoed: 'Dies wordt Gij Heere met beving'. En: 'Hoe groot, hoe vreselijk zijt G' alom'. Wij stellen alles ter discussie. Gewoon ter

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

discussie stellen: Waarom doet God dit, waarom doet God dat. Nu ja, en dan doen we net of dat we per gratie ook nog geloven willen in die God. Want het zal wel anders zijn als dat we altijd gehoord hebben misschien, dat God zulke dingen doet. Het zal best anders zijn, maar, dan geloven we nog in Hem ook. Maar je voelt, er is iets in, dat beeld van de mens. Dat zie je ook, hoewel het in principe altijd hetzelfde is, maar dat zie je de ene tijd zus en de andere tijd zo naar voren komen.

En als dan die mens geconfronteerd wordt met: "Door Wie de Vader alle dingen regeert". Nu dan kreeg je bijvoorbeeld zoveel jaar geleden: "O, en Vietnam dan? Wat dan, doet de Vader dat ook door Christus?" Of het wordt een ander probleem: "De apartheidspolitiek dan? Wordt dat ook door God geregeerd?" Dat is het eerste wat je te horen krijgt.

Maar begrijp je ook dat dat eigenlijk onze hoogheid is? Onze hoogmoed. Wij kunnen niet meer huiveren voor: Wie zijt gij o mens die tegen God antwoordt. Heeft de Pottenbakker geen macht over het leem? Dan zegt een mens als hij eerlijk is: "Dat zou er dan nog bij moeten komen. Dus de één is toevallig zus en de ander is toevallig zo. Jazeker, dus wij" Kijk, dat komt omdat het besef niet levend is, dat wij de dood hebben verdiend, het oordeel hebben verdiend. Dan is er ook geen échte verwondering, geen échte blijdschap. Dat het de goedertierenheden van de Heere zijn, dat wij niet vernield, dat wij niet omgekomen zijn. Dat staat niet met God in verband, niet met Zijn goedertierenheden. Want waarom is hij dan wel omgekomen, en hij dit en hij dat.

En toch, geliefde gemeente, is dit bedoeld als een troost. "Dat God de Vader door Christus alle dingen regeert". Zijn kerk in het bijzonder en de wereld in het algemeen. Maar Hij regeert alles. Dwars door alle brokstukken heen die er zijn. Dat wil niet zeggen dat je Hem de schuld van alles hoeft te geven, zo bedoel ik het niet. Dat de Heere zo oorlogszuchtig is, en dat de Heere zo'n behagen heeft in het ten onder gaan van mensen en noem maar op. Zo moet je het niet opvatten.

Nee, je moet blijven bij het punt, wij hebben alles over ons gehaald. Wij zijn zelf degenen die er zo'n rommel van maken, en gemaakt hebben. Maar die Christus, die zal dan ook echt Christus zijn als we zalig worden. Die is niet die goedige Man die zegt: "Oh, dat zal Ik wel even verhelpen, dat zal Ik wel even verhelpen". Die is niet die Man, als ik de zaak vastloop in de modder, die zegt: "Och, dat was niet nodig geweest. In het vervolg niet meer nodig, Ik zal wel zorgen dat het karretje op het spoor blijft". Dat is Christus niet!

Christus is Diegene, die een Verzoening is voor doodschuldige mensen. Voor mensen die het niet hebben verdiend. Dat is Christus. Het is geen halve Christus, die de economie een beetje op gang helpt, of Die zorgt dat er hier en daar geen oorlog meer komt, en dat er geen hongersnood is. Dat is Christus niet.

Je zou haast zeggen, maar het is niet waar hoor, maar je zou haast zeggen: "Dat laat de Heere aan die wijze mensen over, om te zorgen dat dat niet gebeurt. Aan die wereldregeerders die zeggen: Binnen tien jaar dan is dit opgelost, en binnen vijf jaar is dat opgelost, de grote sprong vooruit". Daar laat de Heere dat aan over. Maar Christus, Die regéért. Christus slaat ons met onze eigen dwaasheden om onze oren, maar Hij blijft Christus, de Gezalfde, de Profeet, de Priester en de Koning, onze Zaligmaker. Onze Zaligmaker.

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

In dat licht is Hij werkelijk de blijvende Christus. En voor de rest van de regering, al kun je dat niet allemaal begrijpen, dat geeft niet, dat is niet zo erg. Als je maar nooit zo gemakkelijk zegt zoals iedereen dat zegt: "Ja, dat probleem, daar kom je niet uit hè? Waarom dit en waarom dat". Dat wordt ergens ook zo goedkoop. Dat wordt zo gewoonte, dat zeggen dat we allemaal zo'n probleem hebben, met God.

Professor Beek heeft er een dik boek over geschreven, "Waarom?" Daar draagt hij allerlei oplossingen aan, hoewel hij er ook niet uit komt. Waarom? Dat onvoorstelbare, en je begrijpt wel hoe dat gaat. Wat er allemaal gebeurt.

Ja, en toch, dat heeft nu eens niets te maken met hardheid, maar dat is onze verlorenheid. Dat hebben wij gedaan. Wij hebben God op het hoogst misdaan. Omdat we God niet erkend hebben, zegt God: Ik geef ze over in een verkeerde zin, om te doen, dingen die niet betamen. Dat is onze kant. Maar Christus blijft doorgaan met regeren. Hij laat Zich het heft en het roer niet ontwringen, hoe het ook gaat.

Nu, dan is dat toch een troost. Want die Christus, die heeft toch ook gezegd: Als Hij de schare zag werd Hij met innerlijke ontferming bewogen.

Wat is onze hoop? Gods ontferming. Zolang de genadetroon rood is van het bloed, is het genadetroon, tot de laatste dag toe. Als de troon wit wordt, dan wordt het gerichtstroon. Maar tot zolang is onze hoop gericht op Zijn ontferming. Daarom bidden wij ook: "Ontferm U Heere".

"Wat nuttigheid brengt ons deze heerlijkheid van ons Hoofd Christus?"

"Eerst, dat Hij van Zijn Heilige Geest in ons, Zijn lidmaten, de hemelse gaven uitgiet."

De Heilige Geest, Die van de Vader en de Zoon uitgaat. Die gekomen is om Christus te verheerlijken.

Hij giet de gaven uit, in ons Zijn lidmaten. Zoals de armen, de handen, de vingers, de tenen aan ons lichaam vast zitten, met daar bovenop het hoofd, de stuurinrichting zou je zeggen - een beetje technisch gezegd, maar, centrum, zo doet nu Christus door Zijn Heilige Geest, hemelse gaven uitgieten in ons Zijn lidmaten.

Wat zijn dat, hemelse gaven? Nu, dat is heel wat. Laten we zeggen, gemeenschap met God door het bloed des kruises. Gemeenschap, vergeving van al onze overtredingen. Liefde, vertrouwen, hoop, verwachting op de levende God. Gaven die hun oorsprong hebben in de hemel, omdat wij ze op aarde hebben uitgerukt en dood gemaakt. Maar ze komen nu via een andere kant, van Christus. Wat is de Heere vol van gaven. "Gij hebt gaven genomen om uit te delen de mensenkinderen, ja ook de wederhorigen, om bij U te wonen, o Heere God".

Gebed, geestelijke onderscheiding, allemaal gaven van de Heere. Inzicht in Zijn Woord. Denk aan de apostelen, welke gaven de Heere ze gegeven had. Het waren eenvoudige mensen, maar ze waren door de Geest begiftigd met schone gaven. Hemelse gaven. Weet je wat ook zo'n hemelse gave is? Blijdschap. "Wat blijdschap smaakt mijn ziel, wanneer ik voor U kniel, in het huis dat U Zich hebt gesticht". Blijdschap en verheuging. Ja, dan moet je nog uitkijken, want een ander kan het niet eens hebben als je blij bent. Want die denkt: Nu, ik weet het niet hoor. Ik weet niet of dat nu wel echt is hoor. En de één mag er wat meer van hebben dan de ander, maar ik zeg u, het is een hemelse gave. Een hemelse gave als je zingt: "Die hoe het ook moog tegenlopen, gestadig op Zijn goedheid hopen". Het maar niet los kunnen laten dat God toch goed is voor zulke

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

ongelukkige schepselen. Dat is hemelse gave. Die heb je niet van jezelf.

Die oude broeder Posthuma was erg blij, dat toen hij niet bij zijn positieven was, heeft hij bepaalde dingen heeft gezegd over de Heere, Zijn goedheid, de vrede die het verstand te boven gaat. Weet je waarom dat hij daar blij mee was? Omdat hij het zelf niet wist. Daar zat nu geen berekening of zo achter, nee. Maar dat is nu de hemelse gave die Hij uitgiet. En zo kan de Heere allerlei, en zo geeft Hij ook allerlei hemelse gaven. Daar kun je niet te gering over denken. Want dat mag je dan terug brengen tot allerlei dingen.

Als de één de ander tot een hand en een voet mag zijn, dat is een gave. Misschien ben je wel kort van stof en gauw boos. Nu, als de Heere je dan een gave geeft dat je niet zo gauw boos wordt, dat je denkt: Eerst even de knopen tellen, eerst even tot tien tellen mannetje, eerst Dat is een hemelse gave. Anders dan sla je er maar op los, en dan, we praten er maar op los.

O, wat kan dat aangenaam zijn in de gemeente. Wel met nuchterheid, we moeten nuchter blijven. "Zijt nuchter en waakt". We zijn hier op aarde nog steeds niet op de eindbestemming. In Christus wel, maar niet wij, lijfelijk, lichamelijk, geestelijk. We zijn onderweg, en daarom moet je eigenlijk nu juist wat God geeft, moet je proberen te zien. Die of die, die heeft bijvoorbeeld een heleboel onaangename dingen. Het kan wel dat hij hoogmoedig is, of dat hij een beetje met zijn borst vooruit loopt, of dit of dat. Maar, is er nu niets van de Heere? Hemelse gaven? Kun je nu echt niets ontdekken? Het zou best kunnen zijn dat je zegt: Hé, dat heb ik nu weer niet, dat heeft hij. Dat is een genade als je dat mag waarderen, als je daar groot op mag zien. Een vriendelijke blik, een vriendelijk woord. Daar moet je niet om lachen in de zin van: Ach, dat heeft er allemaal niets mee te maken. Nee, wij kijken altijd naar het kwade. Wij kijken altijd naar datgene wat van ons is. Maar zie nu eens op hetgeen de Heere doet in het uitgieten van die hemelse gaven.

En dan zie je die man of die vrouw die misschien altijd nogal negatief is, en die hoor je opeens bidden. Waarvoor? Voor jou! Of de Heere jou ook wil helpen. Of de Heere de gemeente asjeblijft wil helpen. Ons niet begeven en ons niet verlaten. Daar moet je nu eens op zien. Niet op die andere dingen die van ons zijn. Die niet zo leuk zijn. Maar daarop zien, wat de Heere doet.

Hij giet Zijn hemelse gaven uit, en Hij beschermt ons met Zijn macht tegen alle vijanden. "Beschut en bewaart ons."

Het lijkt er niet zoveel op als je het martelaarsboek leest, zo'n knol van een boek. Ik heb er ook nog een, daar staan al die verhalen in. Als kind zat ik al met grote spanning dat in te kijken toen ik nog niet lezen kon. Een tong uitsnijden, en dan een paal omhoog trekken weet je wel, al die dingen meer.

Maar als je daar naar kijkt, dat martelen, dan denk je: Nou, beschut en bewaart? Dat valt nogal tegen. Maar als je dan die mensen hoort, terwijl de rook omhoog kringelt, en de lucht van het verschroeide vlees op het marktplein hing, en je hoort dan zingen: "Wij loven U, o God, wij prijzen Uwe Naam". Als je dan hoort: "U loov' d' apostelschaar in heerlijkheid o Heere, profeten, martelaars, vermelden daar U eer", heb je dan nog zo'n meelij? Zeg je dan nog: "Nu, daar komt niet veel van terecht van dat beschutten en bewaren".

Ik denk dat je denkt: Tjonge jonge, wat hebben die mensen een genade gehad. Wat zijn

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51 (VERVOLG)

die mensen rondom beschut en beschermd, dat ze midden in het vuur God hebben groot gemaakt en verheerlijkt. Daar moet je nu eens aan denken. Kijk, de Heere kan ons ook willen sparen, maar de Heere kan ons ook voor eeuwig Thuis willen brengen, smaadheid lijdende om Zijn Naam. Maar dan geeft Hij met de beproeving en de verzoeking, geeft Hij ook de uitkomst.

Ik kan het u wel zeggen, hele bange mensjes die dachten: O als dat ooit met mij gebeurt, dan zal ik alles herroepen, dan zal ik alles verloochenen. Ik heb van één gelezen die zei met een lachend gezicht terwijl hij op een roostertje lag: - ze hadden een rooster gemaakt en daar een vuurtje onder - "Keer me nog eens om. Draai me nog eens om. Ik lig als in een bed met rozen". Nu, dat kun je toch niet begrijpen? Dat kun je ook niet begrijpen.

Maar dat is nu die trouwe Heere. Die ook in het midden van de dood zulke uitkomsten geeft. Ja eeuwig, zalig leven.

Geliefden, dat het ons tot troost moge zijn.
Hij is gezeten aan de rechterhand van de Vader.

AMEN